

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้

ในปี พ.ศ. 2508 รัตนา วัฒนกุล ได้ศึกษาเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. สูง ในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" พบว่า สนาม อุปกรณ์ ห้อง เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวตลอดจนเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ยังมีไม่เพียงพอ กิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุดได้แก่บาสเกตบอล แบดมินตัน กระโดดค้ำ การช่วยคนตกน้ำ ว่ายน้ำ กายบริหาร รำไทย ตามลำดับ ส่วนกิจกรรมที่นักเรียนชอบน้อยได้แก่ แอ่นค้มบอล ซอฟบอล ซัพเบิลบอร์ค ความเห็นของนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าวิชาพลศึกษาไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนเลย ในด้านการสอน นักเรียนลงความคิดเห็นว่าควรพิจารณาถึงด้านทักษะ กฎกติกา ทัศนคติ การเป็นผู้นำและผู้ตาม ตรงต่อเวลาและความสนใจ¹

ในปีเดียวกันนี้ กัลยา บุญเสริมฐ ได้ศึกษาเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถาม ตามนักเรียน 3 กลุ่ม คือกลุ่มนักเรียนเรียนที่นักเรียนที่เรียนปานกลาง และนักเรียนที่เรียนอ่อน จำนวน 675 คน ผลปรากฏว่า กิจกรรมพลศึกษาที่โรงเรียนจัดได้แก่ฟุตบอล วอลเลย์บอล แอ่นค้มบอล กรีฑา เนตบอล มวย ยิมนาสติก แบดมินตัน ยูโด และกิจกรรมเข้าจังหวะ

¹รัตนา วัฒนกุล, "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ. สูง ในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508)

กีฬาประเภทกลางแจ้งที่นักเรียนให้ความสนใจมากได้แก่ ฟุตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา และว่ายน้ำ

ส่วนกีฬาประเภทในร่มที่นักเรียนสนใจได้แก่ แบดมินตัน เทเบิล-เทนนิส มวย หมากรูก หมากฮอส กระโดดเชือก

นอกจากนี้ในค่านเครื่องอำนวยความสะดวกอื่น ๆ นักเรียนเห็นว่าควรได้มีการปรับปรุงให้เพียงพอ¹

ในปี พ.ศ. 2510 อนันต์ อัทธู ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคการศึกษาหนึ่ง" โดยใช้แบบสอบถาม ถามอาจารย์ใหญ่และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล ของกรมวิสามัญศึกษา ในภาคการศึกษาหนึ่ง ซึ่งมี 99 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วัตถุประสงค์ในการสอนพลศึกษา โรงเรียนส่วนมากเน้นในด้านการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายของนักเรียน กิจกรรมที่นิยมสอนมากคือกายบริหาร จำนวนครูพลศึกษา สถานที่และอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษายังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน²

ในปี พ.ศ. 2513 ไพฑูรย์ จัยสิน ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและการดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม 13 โรงเรียน จำนวน 44 คน

¹ กัลยา บุญเศรษฐ์, "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

² อนันต์ อัทธู, "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคการศึกษา 1" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิถียุทธศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510).

ผลการวิจัยพบว่า จำนวนครูพลศึกษา อุปกรณ์ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เพียงพอ การจัดกิจกรรมพิเศษอื่นใดจัดโดยปกติ และนักเรียนก็ให้ความสนใจดี โดยเฉพาะโปรแกรมการแข่งขันกีฬาทั้งภายในและระหว่างโรงเรียน ส่วนโปรแกรมสำหรับเด็กที่ผิดปกติทางโรงเรียนก็ได้จัด แต่ไม่ได้มีการแก้ไขข้อบกพร่องที่พบอยู่¹

ในปี พ.ศ. 2514 เปล่งศรี เทพกุญชร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี พ.ศ. 2512" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 60 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารยังไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร จำนวนครูพลศึกษา อุปกรณ์ สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกยังมีไม่เพียงพอ และพบว่าประสบการณ์ในคาบการสอนของครูพลศึกษาหญิงกับครูพลศึกษาชายมีไม่แตกต่างกัน²

ในปีเดียวกันนี้ สุภาภรณ์ สุขदार ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษานามัยในสถาบันฝึกหัดครู" โดยส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์ผู้สอนวิชาพลศึกษานามัยในสถาบันฝึกหัดครู 25 แห่ง จำนวน 74 คน พบว่า ครูผู้สอนมีไม่เพียงพอและส่วนมากยังมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี อุปกรณ์ สถานที่ยังมีไม่เพียงพอ ประมวลการสอนยังไม่สอดคล้องกับเนื้อ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร

¹ไพฑูริย์ จัยสิน, "ปัญหาการจัดและดำเนินการพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2513).

²เปล่งศรี เทพกุญชร, "ปัญหาการสอนพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนครธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2514).

หาวิชาและยังไม่เป็นแนวทางในการสอน¹

ในปี พ.ศ. 2516 คงศักดิ์ เจริญรักษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 62 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานครได้จัดโปรแกรมผลศึกษาประกอบด้วย

โปรแกรมการสอนผลศึกษาในชั้นเรียน	100 %
โปรแกรมแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน	98 %
โปรแกรมแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน	82 %
โปรแกรมสหนาการ	53 %
โปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนผิดปกติ	10 %

โดยมีวัตถุประสงค์ด้านส่งเสริมความมีน้ำใจรักกีฬา และการรู้จักนำกิจกรรมไปใช้ให้เกิดประโยชน์ กิจกรรมที่จัดสอนและแข่งขันมาก ได้แก่ ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล กรีฑา เทเบิล-เทนนิส แบดมินตัน และยิมนาสติก ส่วนด้านอุปกรณ์ สถานที่ และครูผลศึกษายังมีไม่เพียงพอ²

ในปี พ.ศ. 2518 ชัชชัย โกมารทัต ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัย

¹สุภาภรณ์ สุขถาวร, "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัย ในสถาบันฝึกหัดครู" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา แผนกวิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

²คองศักดิ์ เจริญรักษ์, "โปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 8" ได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูพลานามัยทุกคนที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนรัฐบาลทุกโรงเรียนในเขตการศึกษา 8 ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษาทั้งหมด จำนวน 20 โรงเรียน ประชากรทั้งหมด 38 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลานามัยส่วนมากยังมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และต้องสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดครูพลานามัย ขาดเอกสารและคู่มือหลักสูตร เนื้อหาวิชาพลศึกษาที่เป็นวิชาบังคับยังไม่เหมาะสมกับนักเรียน ครูและโรงเรียน ส่วนเนื้อหาวิชาสุขศึกษาเหมาะสมแล้ว อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษาและสุขศึกษายังมีไม่เพียงพอ¹ ซึ่งคล้ายคลึงกับผลการวิจัยของ สุรศักดิ์ สุรโยธี² วิสูตร กองจินดา³

¹ ชัชชัย โกมารทัต, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 8" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

² สุรศักดิ์ สุรโยธี, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 11" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

³ วิสูตร กองจินดา, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 12" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

ศรียรัตน์ เสดลา¹ ทวีพงษ์ กลิ่นหอม² และสมศักดิ์ ศิริอนันต์³

ในปี พ.ศ. 2519 จันทร ผ่องศรี⁴ ก็ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาของครูพลานามัย เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 10" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลานามัยที่สอนอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 10 จำนวน 27 คน พบว่า ครูพลานามัยยังไม่เพียงพอ ต้องสอนทั้งมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ผู้บริหารเข้าใจถึงความสำคัญของวิชาพลานามัย แต่โรงเรียนยังขาด

¹ศรียรัตน์ เสดลา, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลายฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 6" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

²ทวีพงษ์ กลิ่นหอม, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลายฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 1" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

³สมศักดิ์ ศิริอนันต์, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลายฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 3" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

⁴จันทร ผ่องศรี, "ปัญหาของครูพลานามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลานามัยประโยชน์มัธยมศึกษาตอนปลายฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 10" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

คู่มือ เนื้อหาวิชาพลศึกษายังไม่เหมาะสม อุปกรณ์พลศึกษามีเพียงพอ ซึ่งมีผลการวิจัยคล้ายคลึงกับของพิสมัย เคนควงบริพันธ์¹ ชีร ศรแก้ว²

การวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้

✓ ในปี ค.ศ. 1963 สมาคมสุขศึกษา พลศึกษาและสันนิบาตการระหว่างชาติ (ICHPER) ได้ทำการสำรวจเกี่ยวกับเรื่อง "พลศึกษากับการจัดเกมส์ในหลักสูตร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังสมาชิกของสมาคม จำนวน 106 ประเทศ ได้รับกลับคืน 48 ประเทศ พบว่าผู้ตอบได้เน้นปัญหาที่สำคัญของการพลศึกษา 2 ประการ คือ

1. ความต้องการในด้านตัวบุคคลที่จะสอนวิชาพลศึกษา
 2. ความต้องการเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการสอนวิชาพลศึกษา
- ส่วนปัญหาอื่น ๆ รองลงมา ได้แก่
1. ความต้องการเกี่ยวกับอุปกรณ์
 2. ความช่วยเหลือทางการเงิน
 3. ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนต่อการพลศึกษา³

¹พิสมัย เคนควงบริพันธ์, "ปัญหาของครูพลศึกษามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลศึกษามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 7" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

²ชีร ศรแก้ว, "ปัญหาของครูพลศึกษามัยเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรหมวดวิชาพลศึกษามัยประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ฉบับปี พ.ศ. 2518 ของโรงเรียนรัฐบาล ในเขตการศึกษา 9" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

³ICHPER, ICHPER Questionnaires Report Part II : Physical Education and Games in the Curriculum. (Washington D.C. : ICHPER, 1963) : 36.

ในปี ค.ศ. 1964 โรเซนทีนและโฟรสต์ (Rosenstein and Frost) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Physical Fitness of Senior High School Boys and Girls Participating in Selected Physical Education Programs in New York State" โดยทดสอบกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนที่จัดโปรแกรมพลศึกษาเป็นอย่างดี จำนวน 16 โรงเรียน และโรงเรียนที่จัดโปรแกรมพลศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร 13 โรงเรียน ตามเกณฑ์ของ La Porte Score Card โดยใช้ชอทดสอบของ New York Physical Fitness Test ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาดี มีสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาไม่ดี
2. นักเรียนที่มีโปรแกรมพลศึกษาดี ร่างกายแข็งแรงดี ทรวดทรงดี ทรงตัวดี มีความเร็ว ความคล่องแคล่วว่องไวและมีความทนทานดีด้วย
3. ความแม่นยำและความคล่องแคล่วว่องไวของเด็กชายและการมีทรวดทรงดี และความเร็วของนักเรียนหญิงก็มิได้ขึ้นกับโปรแกรมพลศึกษาที่ดี
4. นักเรียนที่มีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน มีแนวโน้มที่จะทำให้คะแนนทดสอบสมรรถภาพทางกายดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา¹

ในปี ค.ศ. 1966 กริฟฟิน (Griffin) ได้วิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาสำหรับผู้ชายในมหาวิทยาลัย" ผลการวิจัยพบว่า สถานที่สำหรับการจัดการสอนพลศึกษายังไม่เพียงพอ เครื่องอำนวยความสะดวกยังไม่เหมาะสม สถานที่สำหรับการจัดกิจกรรมกลางแจ้งดีกว่าสถานที่ในร่ม อุปกรณ์การสอนประเภทดินเป็ลื่องยังมีน้อย

¹ Irwin Rosenstein and Renben B. Frost, "Physical Fitness of Senior High School Boys and Girls Participating in Selected Physical Education Programs in New York State," AAHPER Research Quarterly 35 (October 1964) : 357 - 448.

การจัดสรรงบประมาณยังไม่เพียงพอ¹

✓ ในปี ค.ศ. 1967 เจมส์ ซี. ไลท์ตี้ (James C. Leighty) ได้เขียนบทความเรื่อง "การใช้เวลาว่างในค่านันทนาการ" เห็นว่า เวลาว่างของเด็กในโรงเรียนควรจะมีกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สถานที่ส่วนใหญ่ได้ใช้ในโรงยิมเนเซียมและสนามกลางแจ้งของโรงเรียน โดยวิธีการจัดดังนี้

1. จัดกิจกรรมที่น่าสนใจให้กับนักเรียนในเวลาที่เหมาะสม
2. ป้องกันอุบัติเหตุต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น
3. เพื่อคอยปลุกฝังให้เด็กได้มีโอกาสเข้าสังคม และให้เด็กได้รู้จักศึกษาวิธีเล่น วิธีใช้เครื่องมือ²

ในปี ค.ศ. 1969 ชาลส์ เอ็ดวิน ฮาร์มอน (Charles Edwin Harmon) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพลศึกษาของเด็กชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรัฐเท็กซัส โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐบาลในรัฐเท็กซัส จำนวน 299 โรงเรียน พบว่า โรงเรียนที่กำหนดรายวิชาเรียนให้นักเรียนจะมีมาตรฐานการสอนดีกว่าโรงเรียนที่ไม่ได้กำหนดรายวิชาไว้ และโรงเรียนที่มีเครื่องอำนวยความสะดวกทางพลศึกษาอย่างเพียงพอจะมีประสิทธิภาพการ

¹ Leon Everret Griffin, "An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Selected Universities," Dissertation Abstracts 27 (Mat. 1966) : 3707 - 3700 A.

² James C. Leighty, "Recreation Break," Journal of Health, Physical Education and Recreation 38 (1967) : 23.

เรียนพลศึกษาคีกว่า¹

* ในปี พ.ศ. 1971 มาร์เบล เกรนโชว์ โรบินสัน (Marbel Crenshaw Robinson) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาในรัฐอลาบามา โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน จำนวน 422 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วิชาพลศึกษาจัดเป็นวิชาสามัญวิชาหนึ่งรวมอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียน ประมาณ 84% ที่มีนักเรียนห้องละ 50 คน ประมาณ 63% ของโรงเรียนทั้งหมดได้จัดโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนผิวดำ และ 61% ที่ได้จัดแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน นอกจากนี้เครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ทางพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ผู้บริหารยังให้การสนับสนุนน้อย²

✓ ในปีเดียวกันนี้ ลี จีน คอรรี (Lea Jean Korri) ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซตา" โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษา พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ มีมากเกินไป ทำให้ไม่สามารถจัดกิจกรรมให้สนองตามความต้องการได้ ครูพลศึกษามี

¹ Charles Edwin Harmon, "An Appraisal of Boys Physical Education Programs in Selected Northeast Texas High Schools," Dissertation Abstracts 30 (December 1966) : 2359 A.

² Marbel Crenshaw Robinson, "A Survey of the Girl's Physical Education Programs for the Secondary Schools in the State of Alabama," Dissertation Abstracts 31 (April 1971) : 1581 A.

ชั่วโมงสอนมากเกินไป¹

X ในปี ค.ศ. 1972 การ์ดอน อิงเจนน์ โคเกอร์ (Gordon Engene Coker) ทำการสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐลุยส์เซียน่า โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาจำนวน 65 โรงเรียน และสัมภาษณ์ผู้สอนพลศึกษาจำนวน 75 คน พบว่า โปรแกรมพลศึกษาสำหรับเด็กชายได้รับการปรับปรุงขึ้นมาก แต่ยังคงขาดผู้ทำงานด้านนี้รวมทั้งการวางแผนงาน สำหรับผู้สอนพลศึกษาได้จัดเตรียมโปรแกรมการสอนอย่างดี แต่การสอนพลศึกษายังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร²

¹ Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minnesota," Dissertation Abstracts 31 (April 1971) : 1581 A.

² Gardon Engene Coker, "A Survey of Senior High School Physical Education Programs for Boys in Selected Louisiana Public Schools," Dissertation Abstracts 33 (October 1972) :